

Warszawa, dnia 10 marca 2020 r.

Sygn. akt VI Ka 698/19

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Tymoszów

Sędziowie: SO Sebastian Mazurkiewicz

SR del. Izabela Kościarz - Depta (spr.)

protokolant: protokolant sądowy - stażysta Urszula Kwiatkowska

przy udziale prokuratora Zbigniewa Busz

po rozpoznaniu dnia 10 marca 2020 r. w Warszawie

sprawy J. W. córki J. i J. ur. (...) w G.

oskarżonej o czyn z art. 160 § 2 k.k. w zw. z art. 160 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego (...)

z dnia 7 grudnia 2018 r. sygn. akt II K 311/17

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu(...)do ponownego rozpoznania.

SSR (del.) Izabela Kościarz – Depta SSO Beata Tymoszów SSO Sebastian Mazurkiewicz

<b>UZASADNIENIE</b>		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 698/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
<b>CZEŚĆ WSTĘPNA</b>		

**Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego (...) z dnia 7 grudnia 2018 roku, sygn. akt II K 311/17

**Podmiot wnoszący apelację**

# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# oskarżyciel posiłkowy

# oskarżyciel prywatny

# obrońca

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# inny

**Granice zaskarżenia**

<b>Kierunek i zakres zaskarżenia</b>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<b>Podniesione zarzuty</b>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

### **Wnioski**

#	Uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

### **Ustalenie faktów w związku z dowodami**

*przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy*

**Ustalenie faktów**

<b>Fakty uznane za udowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.		-----	-----	-----
<b>Fakty uznane za nieudowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.		-----	-----	-----

**Ocena dowodów**

<b>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

<b>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</b>	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

<b>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</b>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść polegający na wybiórczej ocenie opinii biegłych i uznaniu, że wykonanie cesarskiego cięcia u E. K. o godz. 4:05, które nastąpiło po niezwłocznym powiadomieniu lekarzy przez oskarżoną o wyniku badania KTG nie zmieniłoby w istotny sposób stanu zdrowia dziecka, podczas gdy z treści ustnej opinii biegłych złożonej na rozprawie w dniu 27 czerwca 2018 roku, nie kwestionowanej przez Sąd, wynika, iż gdyby cesarskie cięcie zostało wykonane o godz. 4:05, to dziecko urodziłoby się z mniej nasilonymi objawami, bowiem podjęcie wówczas odpowiednich działań diagnostycznych, terapeutycznych mogłoby poprawić stan zdrowia dziecka, co powinno skutkować przypisaniem oskarżonej J. W., co najmniej popełnienie przestępstwa z art. 160 § 3 k.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Zarzut prokuratora określony jako błędne ustalenie stanu faktycznego nie jest w ocenie Sądu Odwoławczego prawidłowo sformułowany, aczkolwiek ma uzasadnione podstawy. W istocie rzeczy analiza uzasadnienia środka odwoławczego w kontekście pisemnych motywów rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, prowadzi do wniosku, że ustalenia faktyczne Sądu I instancji były prawidłowe, a przyczyną wadliwości orzeczenia jest naruszenie prawa materialnego, co skutkowało uwzględnieniem wniosku o uchylenie wyroku.

W przedmiotowej sprawie kluczowe znaczenie dla oceny prawnokarnej zachowania oskarżonej ma ustalenie, czy prawidłowo wywiązała się ona ze swoich obowiązków związanych z pełnioną funkcją położnej, a jeżeli nie, to jaki był skutek ewentualnych zaniedbań.

Z analizy obszernego materiału dowodowego zgromadzonego w aktach niniejszej sprawy wynika, że obraz kliniczny ciąży pokrzywdzonej E. K. wskazywał na jej fizjologiczny przebieg, a jedyną nieprawidłowością był jednorazowy epizod zakażenia układu moczowego, wobec którego zastosowano prawidłową formę leczenia. Brak jest również podstaw do stwierdzenia, że miała cukrzycę ciążową. Poród kwalifikował się do grupy porodów fizjologicznych o niskim ryzyku położniczym. Natomiast dziecko urodziło się z encefalopatią niedotleniowo-niedokrwienną, która stanowiła ciężki uszczerbek na zdrowiu. W związku z tym należało w sposób prawidłowy w oparciu o dostępną dokumentację medyczną,

opinie biegłych, zakres obowiązków personelu medycznego w (...) Sp. z o.o. w O. ustalić, co było przyczyną takiej sytuacji, kto ponosi za to odpowiedzialność i czy można było temu zapobiec.

W art. 5. ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarstwa i położnej uregulowane są m.in. zagadnienia związane z wykonywaniem zawodu położnej, w tym wskazane jest, że polega on na udzielaniu świadczeń zdrowotnych, w szczególności na: rozpoznawaniu ciąży, sprawowaniu opieki nad kobietą w przebiegu ciąży fizjologicznej, a także prowadzeniu w określonym zakresie badań niezbędnych w monitorowaniu ciąży fizjologicznej; kierowaniu na badania konieczne do jak najwcześniejszego rozpoznania ciąży wysokiego ryzyka, prowadzeniu porodu fizjologicznego oraz monitorowaniu płodu z wykorzystaniem aparatury medycznej; podejmowaniu koniecznych działań w sytuacjach nagłych, do czasu przybycia lekarza, w tym ręcznego wydobycia łożyska, a w razie potrzeby ręcznego zbadania macicy; rozpoznawaniu u matki lub dziecka objawów nieprawidłowości wymagających skierowania do lekarza. Położna jest uprawniona do samodzielnego, tj. bez nadzoru lekarza, prowadzenia porodu fizjologicznego nie tylko w szpitalu, ale także w warunkach pozaszpitalnych, np. w domu rodzącej. W przypadku wystąpienia objawów patologicznych u rodzącej lub płodu położna zobowiązana jest niezwłocznie przekazać rodzącą pod opiekę

lekarza specjalisty w dziedzinie położnictwa i ginekologii. Również z dokumentów regulujących przebieg porodu wraz z zakresami

obowiązków personelu medycznego w (...) Sp. z o.o. w O. wynika, że położna na S. porodowej w I okresie porodu m.in. odpowiedzialna jest za słuchanie tętna płodu oraz za informowanie o nieprawidłowościach i wszelkich zmianach, które według jej wiedzy mogłyby stanowić niebezpieczeństwo dla zdrowia czy życia matki i dziecka.

Należy zauważyć, że Sąd I instancji ustalił, że oskarżona J. W. uznała, że zapis badania KTG z godziny 3:51 – 4:05, jest zapisem prawidłowym, niewymagającym natychmiastowego powiadomienia lekarza. Ponadto, opierając się na opinii biegłych Sąd Rejonowy wskazał, iż oskarżona powinna rozpoznać, że występujący w zapisie KTG rodzaj decelacji zmiennych może być objawem niedotlenienia płodu, a w związku z tym mogło pojawić się niebezpieczeństwo dla zdrowia i życia płodu, co powinno być dla oskarżonej obiektywnie rozpoznawalne i powinna podjąć działania zmierzające do przeciwstawienia się niebezpieczeństwu i zapobiegnięcia skutkowi.

W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd Rejonowy prawidłowo i wyczerpująco zgromadził materiał dowodowy – przesłuchał wielu świadków, zgromadził stosowną dokumentację, a także dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłych sądowych, którzy na rozprawie w dniu 27 czerwca 2018 r. (k. 732 – 742) odpowiadali na szereg szczegółowych pytań. W obszernym uzasadnieniu Sąd Rejonowy dokonał oceny zgromadzonego materiału dowodowego, przy czym z uzasadnienia tego nie wynika w sposób jasny i jednoznaczny,



jakie okoliczności zdecydowały o uniewinnieniu oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu. Brak jest możliwości ustalenia na podstawie tak sporządzonych pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, co było przyczyną takiego rozstrzygnięcia, a materiał dowodowy zgromadzonych w aktach sprawy prowadzi do odmiennych wniosków.

W konsekwencji Sąd Odwoławczy stoi na stanowisku, że pomimo nieprawidłowego określenia przez skarżącego podniesionego zarzutu jako błędu w ustaleniach faktycznych, gdy w istocie sprowadza się on do zarzutu naruszenia prawa materialnego, środek odwoławczy należy uznać za skuteczny w zakresie, w jakim prowadzi do uchylecia zaskarżonego orzeczenia, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

# zasadny  
# częściowo zasadny  
# niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

W ocenie Sądu Okręgowego analiza argumentacji zawartej w apelacji skarżącego prowadzi do wniosku o konieczności uchylecia w całości zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w Otwocku do ponownego rozpoznania.

Należy stwierdzić, że pomimo przeprowadzenia obszernego

postępowania dowodowego, Sąd I instancji nie dokonał prawidłowej i całościowej oceny zachowania oskarżonej w świetle norm kodeksu karnego. Należy przypomnieć, iż oskarżonej zarzucono popełnienie przestępstwa kwalifikowanego z art. 160 § 2 k.k. w zw. z art. 160 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd I instancji stwierdził, że G. K. (1) znajdowała się w stanie bezpośredniego niebezpieczeństwa utraty życia lub zdrowia, a nieumyślne zachowanie oskarżonej zdynamizowało ten proces. Jednocześnie Sąd wskazał, że nie można ustalić, aby oskarżona umyślnie swoim czynem (zaniechaniem) zdynamizowała proces bezpośredniego zagrożenia dla życia i zdrowia G. K. (1). Ponadto Sąd Rejonowy stwierdził, że nie ma podstaw do przypisania oskarżonej J. W. skutku w postaci narażenia G. K. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu oraz skutku w postaci nieumyślnego spowodowania u G. K. (1) ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci encefalopatii niedotleniowo-niedokrwiennej. Istotne znaczenie ma stanowisko Sądu I Instancji, iż skutek w postaci bezpośredniego narażenia na niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu G. K. (1), oskarżonej można byłoby przypisać tylko wtedy, gdyby biegli zaopiniowali, że niezwłoczne powiadomienie przez J. W. o wyniku badania KTG z godz. 3:51 – 4:05 odpowiedzialnego za jego przebieg lekarza istotnie zmniejszyłoby bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu G. K. (1).

Taka argumentacja, w świetle poczynionych ustaleń co do zakresu obowiązków oskarżonej jako położnej oraz wniosków płynących z opinii biegłych, uznanych przez Sąd I instancji za wiarygodny materiał dowodowy, budzi istotne wątpliwości.

Należy wskazać, iż przestępstwa określone w art. 160 § 1-3 k.k. mają charakter skutkowy. Do dokonania tych przestępstw konieczne jest wystąpienie skutku w postaci bezpośredniego niebezpieczeństwa utraty życia człowieka albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (zob. wyrok SA w Łodzi z 10.09.2015 r., II AKa 162/15, LEX nr 1808686).

Skutkiem, o którym mowa w art. 160 § 1-3 k.k., jest spowodowanie zagrożenia nie tylko w sytuacji, w której przed zachowaniem sprawcy żadne niebezpieczeństwo pokrzywdzonemu nie zagrażało, lecz także wtedy, gdy sprawca swoim zachowaniem zwiększa zagrożenie dla już zachodzącego bezpośredniego niebezpieczeństwa (zob. M. Bielski, *Prawnokarne...*, s. 119 i n.). W szczególności będzie to miało miejsce wtedy, gdy sprawca zobowiązany do zapobiegnięcia niebezpieczeństwu zaniecha wykonania ciężącego na nim prawnego, szczególnego obowiązku (np. lekarz, położna wbrew obowiązkowi wynikającemu ze stanu zdrowia chorego, odmawia przyjęcia go do szpitala, zwiększając w ten sposób istotnie zagrożenie dla jego życia). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3.09.2013 r. (WK 14/13, LEX nr 1375270), stwierdził, że „Odpowiedzialność lekarza gwaranta na płaszczyźnie art. 160 k.k. nie musi polegać tylko na popełnieniu przez niego błędu diagnostycznego

czy medycznego. Mogą to być różne inne podejmowane albo zaniechane przez niego czynności, narażające człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu”. Z kolei w wyroku z dnia 5.04.2013r. (IV KK 43/13), Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, iż „Skutkiem należącym do znamion strony przedmiotowej występkę z art. 160 § 2 i 3 k.k. jest nie tylko wywołanie takiej sytuacji, w której pacjent znajduje się, nie będąc uprzednio, w położeniu grożącym mu bezpośrednim niebezpieczeństwem dla życia lub zdrowia, ale również na utrzymaniu (nie odwróceniu, nie zmniejszeniu) istniejącego już poziomu tego niebezpieczeństwa w czasie, kiedy urzeczywistnił się obowiązek działania lekarza-gwaranta. Co więcej, przestępstwo jest dokonane z chwilą narażenia na niebezpieczeństwo, chociażby osoba narażona nie doznała żadnej krzywdy”.

W ocenie Sądu Odwoławczego, pomimo iż powyższe judykaty odnoszą się do lekarzy, znajdują one odpowiednie zastosowanie w przedmiotowej sprawie.

Przestępstwo penalizowane w art. 160 k.k. można popełnić zarówno umyślnie (§ 1 i 2), jak również nieumyślnie (§ 2 i 3). Jednocześnie mając na względzie powołane powyżej orzeczenia, stanowisko Sądu Rejonowego, iż przestępstwo to może być popełnione tylko wtedy, gdy zachowanie oskarżonego prowadziło do istotnego zmniejszenia bezpośredniego niebezpieczeństwa ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. W ocenie Sądu Odwoławczego, który podziela stanowisko

Sądu Najwyższego wyrażone w powołanych orzeczeniach, skutkiem należącym do znamion strony przedmiotowej występu z art. 160 § 2 i 3 k.k. jest nie tylko wywołanie takiej sytuacji, w której pacjent znajduje się, nie będąc uprzednio, w położeniu grożącym mu bezpośrednim niebezpieczeństwem dla życia lub zdrowia, ale również na utrzymaniu (nie odwróceniu, nie zmniejszeniu) istniejącego już poziomu tego niebezpieczeństwa w czasie.

Uniewinniając oskarżoną od popełnienia zarzucanego jej czynu Sąd Rejonowy ograniczył się do stwierdzenia, że nie ma podstaw do przypisania oskarżonej skutku w postaci narażenia G. K. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu oraz skutku w postaci nieumyślnego spowodowania u G. K. (1) ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Należy przyznać rację skarżącemu, iż Sąd Rejonowy nie uwzględnił istotnych fragmentów opinii biegłych w szczególności stwierdzenia, iż „wykonanie cesarskiego cięcia o godzinie 4:05 mogłoby nie zmienić w istotny sposób stanu zdrowia u dziecka, ale dziecko mogłoby się urodzić z mniej nasilonymi objawami. Zagrożenie istniało, ale podjęcie odpowiednich działań diagnostycznych, terapeutycznych mogłoby poprawić stan dziecka, tak trzeba przyjąć (k.742)”. Osoby pracujące w szeroko rozumianej służbie zdrowia są zobowiązane do podjęcia wszelkich zgodnych z procedurami działań mających na celu poprawienie stanu zdrowia pacjenta oraz przeciwdziałanie wszelkim, negatywnym skutkom, które mogą nastąpić i ten stan pogorszyć. Jest to główny standard wymagany od profesjonalistów.

Badanie KTG jest podstawowym badaniem, mającym na celu ocenę stanu płodu, a tym samym przebiegu porodu. Od tego wyniku uzależnione jest w jaki sposób poród ma być prowadzony.

Mając na uwadze całokształt powyższych okoliczności należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy pomimo prawidłowo zgromadzonego materiału dowodowego nie dokonał wszechstronnej analizy zachowania oskarżonej w kontekście znamion przestępstwa zarzuconego jej w akcie oskarżenia. W szczególności Sąd nie poczynił żadnych rozważań w zakresie możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu, pomijając brzmienie art. 399 kpk. W konsekwencji rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku nie znajduje oparcia w ustalonym przez Sąd Rejonowy stanie faktycznym, jego pisemnych motywach, jak również w zabranym na obecnym etapie materiale dowodowym.

<b><i>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</i></b>	<b><i>PODLEGAJĄCE</i></b>
4.1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	
<b><i>ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</i></b>	
<b><i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i></b>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy

-----	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
-----	
<b>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</b>	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	
Zwiąże o powodach zmiany	
-----	

<b>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>		
<b>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</b>		
5.3.1.1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
-----		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
<p>W ocenie Sądu Odwoławczego, apelacja złożona przez Prokuratora w zakresie wniosku o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji okazała się w pełni zasadna. Sąd Odwoławczy podzielił</p>		

zarzuty zawarte w uzasadnieniu apelacji, jak i wniosek skarżącego, uznając, że ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, choć co do zasady prawidłowe, nie znajdują wyrazu w rozstrzygnięciu. Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wskazuje w sposób jasny i przejrzysty z jakich przyczyn Sąd I instancji uniewinnił oskarżoną, pomimo ustalenia, iż zachowanie oskarżonej zdynamizowało proces bezpośredniego niebezpieczeństwa utraty życia lub zdrowia przez G. K. (1).

Należy podkreślić, iż to w wyniku zbyt późno przeprowadzonej akcji porodowej pacjentka E. K. urodziła dziecko w dniu 30 marca 2012 roku, którego stan został określony, jako "stan po ciężkiej zamartwicy". Początkowo dziecko nie oddychało i konieczna była reanimacja. W efekcie noworodka przewieziono do Kliniki Intensywnej Terapii i Patologii Noworodka (...), celem dalszej diagnostyki i leczenia. U dziecka w związku z ww. zdiagnozowano szereg powikłań i chorób współistniejących, tj.: (...) stan po cool -cup, niewydolność krążeniowo - oddechowa, niewydolność nerek, niedokrwistość, drgawki, małopłytkowość, krwiaki podkostnowe, stan po ciężkiej zamartwicy urodzeniowej, rozmiękanie istoty białej mózgu noworodka, padaczka.

Z obszernych opinii biegłych wynika, iż zarówno stan zdrowia E. K., jak i przebieg ciąży nie stanowiły przesłanek wskazujących na możliwość zaistnienia powikłań przy porodzie lub wystąpienia okołoporodowego niedotlenienia płodu. Analiza zapisu KTG wykonanego w dniu 30 marca 2012



r. wskazuje, że o godzinie 3:51 zostały zarejestrowane powtarzające się zwolnienia czynności serca płodu, które należy zakwalifikować do kategorii nawracających deceleracji zmiennych z cechami atypii. W związku z powyższym, zdaniem biegłych, podjęcie decyzji o cesarskim cięciu dopiero o godzinie 4:50 mogło być w omawianej sytuacji decyzją spóźnioną. Nieprawidłowości w diagnozowaniu stanu płodu polegały m.in. na nieprawidłowym monitorowaniu KTG, czego skutkiem było niepoinformowanie lekarza dyżurnego przez położną (tj. oskarżoną J. W.) o zaburzeniach czynności serca płodu w badaniu kartograficznym.

Również procedury obowiązujące w (...) Centrum (...) w O. w zakresie obowiązków położnej wskazują, iż to na oskarżonej spoczywał obowiązek monitorowania przebiegu porodu, w tym przeprowadzanie badania KTG, a w sytuacji wystąpienia nieprawidłowości powiadomienie lekarza dyżurnego.

Lekarz G. K. (2) został wezwany na salę porodową przez lekarza rezydenta J. F., kiedy trwała już akcja porodowa, a pacjentka znajdowała się w pozycji porodowej, z pełnym rozwarciem, gdzie główka dziecka była nieustalona w miednicy, co oznaczało brak warunków do ukończenia porodu siłami natury w krótkim czasie, dlatego podjął decyzję o wykonaniu cesarskiego cięcia. Lekarz J. F. nie został poinformowany o zaburzeniach tętna płodu, a jedynie został przez położną wezwany do porodu. Wykonywanie badań KTG należy do obowiązków położnej i powinny być robione co 2 godziny.

Oskarżona, która ma wieloletnie doświadczenie w wykonywanej pracy i która w ocenie współpracujących z nią w ówczesnym czasie lekarzy uchodziła za doświadczoną zawodowo, z ponad 30-letnim stażem położną (k.520) powinna bez problemu rozróżnić (mając wyniki badań KTG), czy zwolnienie tętna jest wynikiem jakiejś komplikacji porodowej, czy też naturalnym zjawiskiem. Ponadto jeśli wystąpiły w badaniu KTG jakiegokolwiek nieprawidłowości powinna zlecić stałe monitorowanie płodu, jak również powiadomić lekarza o zaistniałej sytuacji.

Reasumując, Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania z uwagi na fakt, iż zgromadzony do tej pory materiał dowodowy nie daje podstaw do uniewinnienia oskarżonej. Takie rozstrzygnięcie jest sprzeczne z dowodami, które Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne tj. w szczególności z dokumentacją medyczną i opiniami biegłych. Ponadto Sąd I instancji zaniechał dokonania prawno - karnej oceny zachowania oskarżonej w świetle obowiązujących przepisów prawa. Istotne znacznie ma rozważenie zachowania oskarżonej w zakresie strony podmiotowej przestępstwa tj. działania umyślnego albo nieumyślnego, jak również ustalenie, czy zachowanie oskarżonej wypełniło dyspozycję wszystkich przepisów kodeksu karnego zakwalifikowanych jako jedno przestępstwo w ramach przyjętej kumulacji prawnej czynu z art. 11 § 2 k.k. Ponadto należy wskazać, iż w przypadku, w którym Sąd I instancji doszedłby do przekonania, że oskarżona działał nieumyślnie powinien rozważyć

zmianę kwalifikacji prawnej czynu na art. 160 § 2 k.k. w zw. z art. 160 § 3 k.k.		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----		
5.3.1.4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----		
<b>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</b>		
Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy powinien dokonać kompleksowej oceny wszystkich dowodów ujawnionych w toku rozprawy, tak aby odpowiadała ona wymogom określonym w art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. W tym celu powinien przeprowadzić postępowanie dowodowe, dążąc do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy i poczynić prawidłowe ustalenia faktyczne oraz dokonać trafnej oceny prawnej działania oskarżonej, mając przy tym na względzie przytoczoną w sekcji 3.1. i 5.3.1.2.1. argumentację. Sąd rozważy zasadność ponownego przesłuchania świadków, w tym pokrzywdzonych, na okoliczność przebiegu ciąży i akcji porodowej. Następnie Sąd Rejonowy dokona pełnej i kompleksowej oceny		

zeznań pokrzywdzonych i wyjaśnień oskarżonej w kontekście całokształtu materiału dowodowego, w szczególności licznych, kompleksowych i obszernych opinii biegłych, wskazując która wersja zdarzeń jest wiarygodna i dlaczego. W przypadku przypisania winy oskarżonej Sąd powinien przedstawić, jakie dowody świadczą o popełnieniu przez nią czynu zabronionego i logiczny ciąg rozumowania uzasadniający przyjętą kwalifikację prawną. W szczególności Sąd rozważy przyjętą w zarzucie kwalifikację prawną czynu, czy znajduje ona oparcie w materiale dowodowym, jak również rozważy możliwość zakwalifikowania czynu oskarżonej jako przestępstwa nieumyślnego, przy uwzględnieniu dyspozycji art. 399 kpk. W przypadku uznania przez Sąd I instancji, że oskarżona nie wypełniła swoim zachowaniem znamion żadnego czynu zabronionego, winien przedstawić logiczny i szczegółowy ciąg rozumowania, który doprowadził do takiego wniosku, z uwzględnieniem wyników postępowania dowodowego, w szczególności opinii biegłych.

Z tych względów zaskarżony wyrok nie mógł się ostać, a w związku z tym Sąd Okręgowy uchylił go i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

<b>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</b>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	

<b>Koszty Procesu</b>	
-----------------------	--

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----

<b>PODPIS</b>
Sędzia Sebastian Mazurkiewicz Sędzia Beata Tymoszw Sędzia Izabela Kościarz- Depta

<b>Granice zaskarżenia</b>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny - Prokuratura (...) w W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego (...)z dnia 7 grudnia 2018 roku, sygn. akt II K 311/17 - uniewinnienie oskarżonej		
<b>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

<b>1.3.2. Podniesione zarzuty</b>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<b>1.4. Wnioski</b>		
#	Uchylenie	# Zmiana